

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก

เวลาพวกนักเรียนมานี้ ครูอาจารย์ได้ติดตามมาบ้างหรือเปล่า (มาคะ) มาหรือ คือ ถ้าไม่มาจะไล่นักเรียนกลับให้หมด เราจะไม่สอนนักเรียน เข้าใจไหม ตั้งแต่ครุมนั้นยังไม่เป็นท่า อาจารย์ไม่เป็นท่า สอนทำไมสอนลูก พ่อแม่มันแล้ว เข้าใจไหม ถ้ามหาเหตุอย่างนี้นะ หลักมันอยู่กับผู้ใหญ่ๆ ไม่ได้อยู่กับเด็ก อะไรต้องออกจากผู้ใหญ่ สมมุติว่าให้เด็กมาฟัง อรรถฟังธรรม ครูอาจารย์เฉยเมยดูไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นเราถึงต้องถ้ามหาหลักหาเกณฑ์ซี

นี่โรงเรียนไหน อุดรพิทย์เทรอ (อุดรพิทย์ ๘๐ คน ชั้น ม.๖ ครูมา ๓ คน โรงเรียนบ้านตาด มี ๖๓ คน ชั้น ป.๕) เป็นโรงเรียนในหมู่บ้านตาดหรือโรงเรียนมัธยมข้างนอกโน้นที่มานี้ มันมีสองโรงเรียน (โรงเรียนในบ้านครับ) เออ ว่าอย่างนั้นซี ในบ้านนอกบ้านนี้เราก็ช่วย โรงเรียนมัธยมก็ช่วย สร้างตึกอะไรๆ ให้ ส่วนโรงเรียนในหมู่บ้านนี้แหลม มองไปมันจะมีตั้งแต่ทางวัดช่วย ไม่ใช่บ่อยๆ นะ ตึกเฉพาะโรงเรียนใหญ่ๆ ก็เป็นสองหลังยาว แล้วห้องสมุด อนามัยอะไรอยู่ในโรงเรียน บ้านตาดนี้ช่วยเยอะ ทางมัธยมก็ช่วย สำหรับโรงเรียนบ้านตาดช่วยมาก เฉพาะโรงเรียนหลังใหญ่ยาวนี้ก็สองหลัง ห้องสมุด อนามัยแล้วอะไรอีกช่วยเยอะ ทางโรงเรียนมัธยมไม่มากนัก

ไปที่ไหนก็ช่วยอย่างนั้น จนกระทั่งไม่มีเงินจะช่วย เราเรียกว่าทุกซกันเป็นประจำ แต่บรรดาประชาชนยกยอเราว่าเป็นเศรษฐี เศรษฐีเงิน เพราะใครมาบริจาคก็เห็นกันอย่างเปิดเผย คนนั้นเท่านั้น คนนี้เท่านั้น เห็นอย่างเปิดเผย วันนี้ได้เท่านั้นๆ ส่วนมากก็มักจะเป็นประจำๆ หมิ่นๆ หรือแสน ก็จบแค่นั้น แต่เวลาเราจ่ายนี้ส่วนย่อยเป็นประจำๆ ไม่ค่อยมีนอกจากจ่ายเงินสดพันๆ หมิ่นๆ เหล่านี้มักจะจ่ายเงินสด ให้เขาไปจ่าย จากนั้นก็เป็นแสนๆ เป็นล้านๆ ด้วยเช็คทั้งนั้น นี่เขาไม่เห็น เข้าใจไหมละ เขาจึงเหมาว่าเรามีเงินมาตลอด คือจ่ายเช็คแต่ละฉบับๆ แต่ละใบๆ น้อยเมื่อไร ตามแต่สถานที่จะได้จ่ายมากน้อย ถ้างลองเป็นเช็คก็มีตั้งแต่แสนๆ ขึ้นไป ถ้าหลายๆ หมิ่นจริงๆ ก็อาจมีเช็คบ้าง ส่วนมากเช็คนี้มักจะขึ้นเป็นแสนๆ หรืออย่างน้อยตั้งแต่ ๕ หมื่นขึ้นไป แล้วก็เช็คๆ ๖ แสน ๗ แสน ๘ แสนนี้เป็นประจำ แล้วก็ล้าน เป็นล้านๆ

มาทุกแห่ง ที่มากกว่าเพื่อนก็คือโรงพยาบาล มากจริงๆ นะ โรงพยาบาลนี้พิสดารมากด้วย ซอกแซกซิกแซ็ก ความจำเป็นอยู่ในโรงพยาบาล ไม่ทราบจะช่วยแเง่ใตมุมนิด บาง

ที่ก็ลูกกลมเข้าไปถึงที่โรงพยาบาล โรงพยาบาลคับแคบไม่พอ ไปดูสมควรยังไงจะซื้อเพิ่มเติมมาน้อย ตามแต่ที่เขาต่อเขตจะตกลงกันยังไง ควรได้มากก็มาก ควรได้น้อยก็น้อย บางแห่งก็ยกหมดทั้งโรงเลย ซื้อที่ให้ทั้งหมดเลย อย่างนั้นมีแยะนะ รถนี้มันร่อยกว่าเฉพาะรถ ไอ้ที่อยู่ภายในอีกนอกจากตึกที่เด่น ๆ ตึกนี้ โห้ย มาก ไม่ทราบก็ลืบล้าง มีอยู่ทุกภาค เพราะเงินเหล่านี้เพื่อประเทศไทยทุกภาคไม่มีเว้น เสมอกันไปหมด

อวัยวะของประเทศก็คือภาคนั้นภาคนี่ จังหวัดนั้น จังหวัดนี้ กิ่งนั้นกิ่งนี้ เข้ามาหาจุดกลางใหญ่แล้วก็กระจายทั่วไปหมด อวัยวะส่วนไหนปลีกย่อยอะไรก็เป็นอวัยวะของตัวเอง ต้องดูแลรักษาอยู่ันตลอด เช่นอวัยวะของเราเจ็บตรงไหนก็ต้องดูแล อันนี้ชาติไทยของเราบกพร่องตรงไหน ๆ มีความจำเป็นอย่างไรบ้างก็ช่วยกันไปตามนี้เหมือนกันกับเรา บำรุงรักษาอวัยวะของเรานั่นแหละ เงินของเราที่ออกไป ไปแบบนี้แหละ จึงไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกล ถือประเทศไทยเป็นเขตแดนเลยทั้งหมด ทุกภาคนะที่เงินเหล่านี้ออกช่วย ไม่มีเว้นเลย เป็นแต่เพียงว่ามากน้อยต่างกันตามความจำเป็นของผู้ที่ขอมาติดต่อมา เราก็ให้ไปอย่างนี้

โรงพยาบาลนี้พิสดารมากกว่าเพื่อน เครื่องมือแพทย์นี้ไม่ทราบว่าจะชนิดไหนต่อชนิดไหน นอกจากนั้นเวลาเขามาติดต่อมาขออาหารยังให้อีกทุกโรงไปเลย เข้ามานี้ได้ทุกโรงเลย ไม่ว่าที่ไหน ๆ ยิ่งไกลยิ่งให้เป็นพิเศษ อุบล โคราช อุตรดิตถ์ เหล่านี้ให้เป็นพิเศษหมดทั้งจังหวัด โรงไหนก็ได้พิเศษเหมือนกันหมด บางทีก็พิเศษบ้างในจังหวัดหนึ่งไม่หมดก็มี คือในจังหวัดนั้นที่ไกลกว่าเพื่อนมีก็โรง นั้นให้เป็นพิเศษ ถ้าเสมอกันในบริเวณธรรมดาแล้วให้เสมอกันหมด เป็นอย่างนั้นนะ คือเราไม่ได้ให้ลุ่มลุ่มห่า ให้ด้วยการพิจารณาทุกอย่าง เราปฏิบัติตัวของเรามาก็อย่างนั้น ก็คงจะเป็นนิสัยนี้ละมังมันออก เพราะฉะนั้นไปไหนจ่ายมากจ่ายน้อยไม่ต้องวิตกวิจารณ์กับเรา การจ่ายเงินนะ เหตุผลกลไกเพียงพอแล้วมากน้อยเพียงไรแล้วจะเป็นไปตามนั้นเลย ถ้าเหตุผลไม่อำนวยนัก ผ่อนผันสั้นยาวกันลงมา ๆ ถ้าไม่จำเป็นนักตัดปุบ ดุด้วย มีนะ

เห็นเขาขอเราก็ขอ เห็นเขาได้เราก็อยากได้ ขอแบบโก้ ๆ เก๋ ๆ มานี้ใส่เปรี้ยวเลยอย่างนั้นนะ เราจึงได้แน่ใจสมบัติของพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศที่ผ่านเรานี้ บอกได้เลยว่าบาทหนึ่งเราไม่เคยแตะ ฟังซิ ท่านทั้งหลายไปหาที่ไหนไม่ใช่คุณนะ ไปหาที่ไหนหาคนหรือหาพระแบบนี้นะ เราเอาความจริงออกมาพูด นี่เป็นความผิดแล้วหรือ เขาหลอกกันเต็มโลกทำไมไม่เห็นเป็นความผิด เราพูดเพียงเท่านี้ด้วยความถูกต้องตามธรรมดาธรรมซึ่งให้ความร่มเย็นแก่โลกผิดไปแล้วหรือ เอามาเทียบกันซิ ทำไมความดีจะพูดไม่ได้ ความชั่วมัน

เคลื่อนอยู่ทั่วโลกทั่วสงสาร เป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้กันตลอดมา ทำไมไม่เห็นมาพูดโฆษณา กันบ้าง จังหวัดไหนบ้างมีคนชั่วขนาดไหน จังหวัดไหนมีคนชั่วขนาดไหน มีโทษยังไงๆ ประกาศโฆษณากัน หาจับให้มันแหลกไปนั้นซิ นั่นมันถึงถูก

อันนี้พูดถึงเรื่องความดีหาจับเอาไปเป็นความชั่วทั้งหมด นี่พวกเลว สู้หาไม่ได้นะ หามันยังรู้จักเจ้าของมัน นี่คนเลวเต็มแผ่นดินทำไมไม่เอามาโฆษณามาพูด เพื่อให้เห็น โทษเห็นภัยจับกุมกันแหลกเหลว โฆษณาความชั่วมันกระจายออกไปทั่วโลกซิ นี่ความดีพูด ออกมานิดหนึ่ง หว่าไอ้ว้าวอดว่าอย่างนั้นอย่างนี้ พวกเปรต มันไม่ต้องการของดี มัน ต้องการแต่บุตรแต่คุณเท่านั้น มันถึงเอาแต่บุตรแต่คุณมาโปะหน้ากัน ของดีของดีเอามา ไม่ได้ นี่ฟังเสียงภาษาธรรมให้ฟังเอา เป็นความจริงแค่ไหนฟังเอานะ ไม่ได้หาเรื่องใส่ใคร ละ เอาตามหลักความจริงมาพูดเลย

เราช่วยขนาดนั้น คิดดูซิเฉพาะที่มาช่วยโลกนี้เราหมนอยู่ตลอดเวลาเนะ ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะสั่งการสั่งงานต้องพิจารณาในโรงงานนี้ก่อน พิจารณาเต็มเหนี่ยวๆ ไม่ว่าส่วนหน้า ส่วนเบาอยู่ใหญ่อะไรก็ตาม ควรจะหนักก็หนัก พิจารณาเต็มเหนี่ยวแล้วออกๆ ออกเลย ไม่ใช่จะทำลุ่มลุ่มห่าห่านะ ได้พิจารณาโดยลำดับลำดับมาตั้งแต่วันเริ่มช่วยชาติบ้านเมือง เรา ใช้ความคิดเป็นกรณีพิเศษสำหรับชาติบ้านเมืองของเรา คือศาสนาด้วย เป็นแกนกลาง หัวใจของชาติไทยเรา ซึ่งส่วนมากนับถือพุทธศาสนา นี่เป็นแกนกลาง เราพิจารณาเต็ม กำลังความสามารถของเราทุกด้านทุกทาง

เพราะฉะนั้นเงินที่เราจะมาหยิบเอาเป็นของเราเนี่ย มันจึงเป็นไปไม่ได้ว่าเงินเออะ เพราะความเมตตาสงสารมันท่วมท้นเต็มหัวใจเราตลอด ได้ใช้ความคิด คิดนี้ด้วยความ สงสารนะ ไม่ได้คิดอะไรเพื่อทุจริต อย่างนั้นเราบอกเราไม่มี ในหัวใจเราก็ไม่มี อะไรขัดต่อ ธรรมปิดปั๊บทันทีเลย มันขวางกันมันเข้ากันไม่ได้ นั่นละธรรมกับโลก ความสะอาดกับความสกปรก เข้ากันไม่ได้เนะ เข้ากันปิดออกเลย ดูซิตั้งแต่เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มของเรา อะไร มาแปดเปื้อนเรายังรีบซักรีบฟอก จิตใจของเรายังมีธรรมอันเลิศอยู่ข้างในนั้นแล้ว ต้องได้ พิจารณาเต็มเหนี่ยว กิริยาที่แสดงออกมาจากทางใจ ก็ให้เป็นกิริยาที่สะอาดออกมา การ งานสะอาด ความประพฤติสะอาด หน้าที่การงานอะไรสะอาด ออกจากใจ นั้น

เพราะฉะนั้นใจจึงควรได้รับการบำรุงรักษาตลอดเวลา รักษาตลอด พินิจพิจารณา ผิดพลาดประการใด นอนตื่นขึ้นมาวันหนึ่งๆ หาตั้งแต่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมใช้ไม่ได้เนะ ต้องคิดเรื่องดีเรื่องชั่ว มันอยู่กับตัวคนเดียวของเราเนี่ยแหละ ให้พินิจพิจารณา อะไรไม่ดีให้

พยายามคัดออกปัดออกจนเป็นนิสัยของคนรักชาติ รักชาติคือใจเป็นสำคัญมาก ใจนี้ใหญ่มากทีเดียวนะ

เราพูดถึงเรื่องการช่วยบ้านช่วยเมือง ช่วยมาเต็มกำลังความสามารถ สุดท้ายทั้งโลกนี้ก็ยังมีแต่คนชั่วคือหลวงตาบัวคนเดียวละซิ ช่วยโลก เข้าใจไหมล่ะ นี่ละกองมูตรกองคูมันเป็นอย่างนั้นนะ ความดีคนดีเราไม่ว่า อันใดที่สกปรกอันนั้นละมันทำลายต่อสมบัติของเราต่อตัวของเรา ว่าตรงนั้นชะล้างตรงนั้นซิ ดืออยู่แล้วมันไปชะล้างอะไร คนที่ดืออยู่แล้วเราก็ยกย่องว่าดีมาตลอด ธรรมท่านก็ยกย่องว่าดีมาตลอด ให้ส่งเสริมบำรุงรักษากัน อันใดไม่ดีให้ปัดออก ท่านก็บอกมาอย่างนี้ตลอด การพูดก็พูดเป็นแบบเดียวกันนี้มาตลอดเหมือนกัน แต่อำนาจของฝ่ายต่ำมันมาก ทำความดีอะไรนี้ โห้ เหมือนกับเป็นโจรเป็นมารจะเข้าปล้นบ้านปล้นเมืองนะ คนทำดีความดีเหมือนกับคนเข้าปล้นบ้านปล้นเมือง แต่คนทำชั่วจนบ้านเมืองจะจมมันไม่ได้พูดกัน นี่ละเรื่องความชั่วกับความดี มันเอารัตเอาเปรียบกันอย่างนี้ พิจารณาทุก ๆ คนนะ

แล้วความชั่วของเราอยู่ในใจของเรามีขนาดไหน ความดีมีมากน้อยขนาดไหน เอามาเทียบเข้าไปอีกซิ มันเป็นอย่างวันหนึ่งเราคิดทางชั่วเป็นยังไง คิดทางดียังไงบ้าง ทำชั่วยังไง ทำดียังไงบ้าง เอามาเทียบเคียงเพื่อคัดเพื่อเลือกตัวเอง เป็นชั้น ๆ ไป ตั้งแต่ยอดถึงใหญ่ แคนถึงกว้าง คนเรามันก็พอพืดพอเหวียง ถ้ามีความคิดอ่านไตร่ตรองบ้างอย่างนี้นะ นี่มันไม่คิดนะ อยู่ไปกินไป ตื่นขึ้นมาก็หากิน หาโก้หาเก้ หาไอ้หาอวด ไปอย่างนั้นมันไม่ได้เรื่องได้ราว สิ่งที่ได้มามีแต่ความเดือดร้อน ทั้งเขาทั้งเราเป็นแบบเดียวกันหมด เพราะที่ทำลงไป กิริยาที่แสดงออกไปมันเป็นแต่ทางชั่ว ผลก็ต้องเป็นชั่วขึ้นมา จะเอาดีบตีมาจากไหน

นี่เราพูดจริง ๆ เราช่วยจริง ๆ ช่วยโลก ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงไม่มีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัว ดังที่เขาว่าเราเป็นเศรษฐี เพราะใครมาบริจาคมากน้อยเห็นด้วยกันทั่วหน้ากัน วันหนึ่ง ๆ ได้เท่าไรเห็น เวลาเราจ่ายเขาไม่เห็น เข้าใจไหมล่ะ อย่างที่ว่านี่ เช็คใบหนึ่งไม่ทราบก็แสน ๆ เป็นล้าน ๆ ๆ ตามแต่ความจำเป็น นี่ไม่มีใครเห็นเราเป็นคนส่งจ่าย บริษัทหรือสถานที่รับเช็คเท่านั้นจะรู้ ๆ เช่น โรงพยาบาลนี้ส่งจ่ายมาจากไหน นั่น เช็คนี้อาจไปถึงบริษัทนั้น ๆ แหละที่ของตกลมา หรือโรงงานนั้น ๆ สถานที่ก่อสร้างนั้น ๆ ใครเป็นหัวหน้าจะเป็นผู้มารับเช็ค อย่างนั้นแหละ มันก็ไปตามจุด ๆ ใครไม่รู้ เรานี้มันจ่ายอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้

วันหนึ่ง ๆ ไหลออกตลอดรอบด้าน ในบริเวณวัดนี้ของน้อยเมื่อไรที่จ่าย บริเวณวัดเราไม่พูดเฉย ๆ ความรับผิดชอบการจับการจ่ายอยู่กับเราหมด เป็นผู้สั่งผู้เสียทุกอย่าง จะไม่รู้ยังงไรสำหรับเรา คนอื่นไม่รู้ละ แล้วจะเอาเงินมาจากไหน ใครก็ว่าตั้งแต่เรามั่งมี ๆ

มั่งมีอะไรเห็นเข้ามาแต่ไม่เห็นทางออก มันก็ว่ามั่งมี เขาเหมือนกันทั้งนั้นว่าหลวงตาบ๊วเป็น เศรษฐี แต่ที่อยู่ของหลวงตาบ๊วคือกัณทรก ความทุกข์ ความจน ความเดือดร้อน ถ้าพูด แบบโลกเดือดร้อน ติดหนี้ติดสินเขาก็มี ฟังซินะ ใครองค์ไหนมาหาติดหนี้ติดสิน เราติดนะ ทั้ง ๆ ที่โลกเขาเยินยอสรรเสริญว่าเราเป็นเศรษฐี และการติดหนี้ก็คือเราเอง แน่เป็นอย่าง นั้น

เวลาจำเป็นมานี้ไม่มีเงินทำยังงัย ความจำเป็นนี้มันเหนื่อ เหนื่อที่เราจะติดหนี้ การ ติดหนี้ขนาดนี้พอตะเกียกตะกายได้ ความจำเป็นของเขานี้มันไม่ได้ ถ้าไม่มีนี้ตายได้ เช่น อย่างเครื่องมือแพทย์ เครื่องผ่าตัดชนิดนั้นชนิดนี้ อย่างนี้เป็นต้นนะ ถ้าไม่มีอันนี้แล้วเป็น ยังงัยเขา หมดหวังด้วยกัน แต่อันนี้เราขาดเพียงเท่านั้นเป็นอะไร เอ้า ติดติดไว้ เอาสั่งมาเลย แล้วก็หาเงินมาให้เขา เพราะฉะนั้นที่ว่าเราติดหนี้ไม่ใช่อยู่ ๆ ไปติดเลยนะ เราเทียบทุก อย่างน้ำหนัก ความจำเป็นมากน้อยเทียบ ๆ ๆ ถ้าควรจะทำมั่งมั่งเลย ควรจะติดหนี้ติดเลย เราปฏิบัติต่อโลกมาอย่างนี้ เราไม่ได้ทำสู่มสู่มหัว

เพราะฉะนั้นใครที่มาโทษมาว่าเรายังงัยผิดทั้งนั้น เพราะพวกนี้มันไม่ได้คิด มันอยาก ว่าอะไรหลวมปากมันก็ว่า เหมือนไอ้หยองเรา ไอ้หยองมันเห่าตะ เตี้ยมันตายเหอ ไอ้ หยองหายเงียบไปไม่เห่า ไอ้หยองนี่เห่าตะ แม้แต่เจ้าของมันก็เห่า หลวงตาบ๊วเดินเข้าไปใน ครัวมันเห่า ว้อก ๆ ๆ เอ๊ย กูกลัวหมา ตามองหาไม้เรียวนะ ทั้งกลัวหมา ทั้งตาหาไม้เรียว เห่ามาไกล ๆ หวดปี่วะนี่วิ่งเลย ด้วยความรัก กลัวก็กลัวแบบความรัก ว่างั้นเถอะนะ มัน ไม่ได้กลัวแบบโลกเขา ถ้ากลัวก็กลัวแบบความรักเขา ไม้เรียวหามาตีด้วยความรักมัน ไม่ได้ ตีด้วยความโกรธ แน่มันก็เป็นอย่างนั้นนะ

นี่เราพูดเรื่องอะไรมาถึงไอ้หยอง อ้อ พูดถึงเรื่องเห่าสู่มสู่มหัว เห่าออกมาจากปาก ไม่ได้พิจารณาทางใจเสียก่อน พูดออกมาคำไหนมันก็ผิดก็พลาด ปากเปราะปากบอน เป็นอย่างงั้นไปนะ ถ้าใจไม่ได้พิจารณา ถ้าใจพิจารณาแล้วอะไรจะควรเก็บอยู่ในความรู้สึก เก็บไว้ ๆ อะไรที่จะระบายออกจะเป็นประโยชน์มากน้อย ออก ๆ ๆ เรียกว่าออกจากผู้ พิจารณาเรียบร้อยแล้ว ไม่ค่อยผิดพลาดนะถ้าออกแบบนี้ แต่นี่มันออกแบบไอ้หยอง เห่า ตะไปเลย เห่าสู่มสู่มหัว สิ่งประกอบได้มาแล้วได้ไอ้หยองมาประกอบ ไอ้หยองมันเห่าตะ ไปเลยนะ พวกเรานี้มันพวกเห่าตะ อยากอวดน้ำลายเท่านั้นก็พอ ไม่ได้คำนึงถึงความ ผิด ถูก ชั่ว ดี และความกระทบกระเทือนแก่กันและกัน จากกิริยาที่แสดงออกด้วยความ ปากเปราะปากบอนนั้นบ้างเลย เสีย อย่างนี้เสีย ต้องใช้ความพิจารณาบ้างซิคนเรา

พุทธศาสนาเรานี่เลิศเลอสุดยอดแล้ว แต่ทำไมมาเลวอยู่ที่พวกชาวพุทธเรา คือชาวพุทธเราเลวร้ายมาก เข้ากันไม่ได้กับพุทธศาสนาเรา ถ้าจะเทียบตามเหตุผลแล้วเข้ากันไม่ได้ นะ ถ้ามปากไหนมีแต่ปากชาวพุทธ ความประพฤติเหมือนเปรตเหมือนผี อยู่เต็มบ้านเต็มเมืองของชาวพุทธเรา มันไม่มีใครคำนึงคำนวนถึงความผิด ถูก ชั่ว ดี ตามหลักพุทธศาสนา สอนนะ เอกิเลสตัณหาลากไปที่เดียว ๆ แหกเหลวไปหมด ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ให้พากันใช้ความพินิจพิจารณาบ้างซิพี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งการคัดเลือก ความดีความชั่วที่มีอยู่กับตัวของเรา อย่าปล่อยอย่างว่าง เพราะกิริยาของเรามันเคลื่อนอยู่ ตลอด เคลื่อนออกจากใจ คตินั้นคตินี้ ออกมาอยากพูดอยากทำมันก็ไป พอจิตคิดแล้วอยากพูดอย่างนั้น อยากทำอย่างนี้ แล้วส่วนมากเสียนะ เพราะคิดมันมีแต่เรื่องกิเลสพาคิด เรื่องอรรถเรื่องธรรมไม่ได้พาคิดนะ ถ้าเรื่องอรรถเรื่องธรรมพาคิด จะได้ของดีออกมาใช้ นี้ มันไม่ค่อยมี จึงว่าเข้ากับชาวพุทธไม่ได้ มันขัดกัน ชาวพุทธเราวมกันทั้งพระทั้งฆราวาส ด้วยนะ

การดำหนีกิติ การชมกิติ ควรดีไม่ว่าฆราวาส ไม่ว่าพระ ธรรมท่านดีได้ ชมได้ทั้งนั้น เพราะท่านเหนือกว่า มันไม่ดีด้วยกันนั้นแหละ พระจะบวชมาสักสิบหัวล้านหัวล้านก็ตาม ถ้าไม่ดีเสียแล้ว พันหัวล้านก็เหลว ๆ หมดเลย เห็นไหม มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับหัวล้านนะ ผ้าเหลืองห่มเฉย ๆ ขึ้นอยู่กับความประพฤติ ถ้าความประพฤติดีแล้วอยู่ในหนดีหมดนะ คิดดูซิอย่างพระอัญญาโกณฑัญญะ ท่านอยู่ในป่ากับช้างมา ๑๑ ปี ถึงเวลาท่านจะมา ปรีณิพพาน ก็ท่านไม่มีแก่นขนุนอะไรไปชักฟอก ท่านก็เอาเอาดินแดงอะไรตามป่าตามเขามาขย่ำขย้อมจีวรมา ห่มจีวรแดงโร้มา เพราะมีแต่อย่างนั้นอยู่ในป่าในเขา

มาก็มาทูลลาพระพุทธเจ้า นี่เห็นไหมพระอรหันต์เป็นปฐมด้วยนะ พระอัญญาโกณฑัญญะ ที่บรรลुरुธรรมในพุทธศาสนาของเรา เป็นผู้บรรลुरुธรรมชั้นปฐมมรรคเบื้องต้น ก็คือ พระอัญญาโกณฑัญญะ ที่ท่านเปล่งอุทานว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น ไม่ดับแต่เฉพาะที่รู้เวลานี้ เห็นเวลานี้ ประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้ เท่านั้น นี่ละโสดา อันนี้ไม่ฟัง แน่นอนที่จะฟังเลย นอกนั้นฟังทั้งนั้น ฟังซิ พอท่านได้สำเร็จอรหันต์แล้วท่านเข้าอยู่ในป่า ท่านไม่ค่อยประกาศธรรมสอนโลกอะไรนักละ เท่าที่ปรากฏก็มีพระปุลณมณฺฑานินฺบุตร เป็นหลานชายของท่าน เป็นพระอรหันต์แล้วเป็นธรรมกถิกเอก มีชื่อเสียงเป็นธรรมกถิกเอก ท่านไม่สอนใคร

ถึงเวลาแล้วก็เข้ามา ครองผ้า ดูซิ ท่านเป็นองค์อรหันต์ ครองผ้าเหมือนสียกษัสีผิมา ผ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่ว่าอะไร พระองค์ทรงทราบ แต่เด็กตาใส ๆ เหมือนตา

แมวชิ มันกำลังคึกคะนองพวกเณร พอเข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้า มาทูลลา นั้นถึงกาลเวลาแล้ว จะทูลลาหนีพพาน ลาไปตายว่าฉัน สรุปลความ พอลงจากพระพุทธเจ้าไปแล้ว พวกเณร เณรชี่ ขนาดไอ้ปู้กัก็ไอ้หยังนี่ มันไม่รู้ภาษาอะไรมันก็เห่าตะไปเลย นี่ก็มาเห่าตะ นี่หลงตามาจากไหน ไปทูลถามพระพุทธเจ้าละชี่ นี่หลงตามาจากไหนสี่ย้อมผ้าเหมือนสี่ยักษ์ ว่า ฉันนะพวกเณร ถ้าเป็นหลงตาบ้วนนี้ตบปากปี่วะเลย แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่ตบ อย่า ๆ ๆ พุดอย่างงั้น อย่าพุดอย่างงั้น ว่างั้นนะ ถ้าเป็นหลงตาบ้วนแล้วใส่เปรี๊ยะแล้ว ถ้าอยากจะพุดก็พุด ไม่อยากพุดก็ไม่พุดนะ ถ้าจะพุดก็พุดย่อ ๆ เอาเลยว้า สี่ย้อมผ้าเหมือนสี่ยักษ์ ทางนี้ท่าน ว่าอย่าพุดอย่างงั้นนะ ถ้าเป็นหลงตาบ้วน สีของโคตรพ่อโคตรแม่สู้ใช้สีไหน เราจะว่าเข้าใจไหม อย่างหนึ่งตีปี่วะเลย นี่ว่าอย่าพุดอย่างงั้น ๆ

นี่คือพระอัญญาโกณฑัญญะ แสดงเหตุผลให้ฟัง เป็นปฐมสาวกของเราตถาคต มีผู้เดียวที่ที่เหลืออยู่ อายุแก่สุดยอดแล้ว ถึงเวลาของท่าน ท่านจะลาไปปรินิพพาน ว่าอย่าพุดอย่างงั้น ผ้าท่านสีแดง ใจของท่านอรหันต์เลิศเลอ เป็นปฐมสาวกเสียด้วยนะ พวกเณรพอเข้าใจแล้ว ถ้าอย่างไอ้หยังของเรานี้มันก็จะกอดเสี่ยวของมัน แต่ถ้าเป็นเณรเหล่านี้จะไปไหนก็ไม่รู้วะ เข้าใจไหม นี่สีผ้าจำเป็นอะไร อยู่ในขอบเขตที่จะใช้ในเพศของสมณะได้ใช้ได้ พระพุทธเจ้าเองไม่ทรงตำหนิ แล้วก็ไปนิพพาน หัวใจนั้นนะสำคัญมาก ให้รักษาหัวใจ ใครจะเป็นเพศใด ภรรยาหรือพระ ขอบการปฏิบัติเป็นอันดับหนึ่ง ให้อยู่ภายในจิตใจ ให้เข้มงวดกวดขัน การพินิจพิจารณา อย่าเอาความอยากมาเป็นประมาณ มันจะลากจะถูไปสู่ ความชั่วช้าลามก เสียได้ ทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย เสียได้ทั้งนั้น ถ้าไม่มีข้อหักห้าม ต้านทานกัน ถ้ามีการหักห้ามต้านทานกันคนเราดีได้ด้วยกันทั้งนั้น ให้พากันจำนะลูกหลานทุกคน

ต้องมีขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ การจัดการจ่ายอย่าสุรุ่ยสุร่าย ฟุ่มเฟือย หาเครื่องมา แต่งตัวโก้เก๋อวดกัน ผู้หญิงก็อวดผู้ชาย ผู้ชายก็อวดผู้หญิง ไม่ทราบว้าความมั่งมีศรีสุขมีขนาดไหน หรือจนเหมือนหมาขี้เรื้อน มีแต่หมัดเต็มตัวใครก็ไม่ทราบได้นะ แต่อยากอวดอยากโอ้ ผู้หญิงก็อยากอวดอยากโก้ ไอ้หนุ่มก็อยากโอ้อีสาวละชี่ พ่อกับแม่เลยจะตายหาเงินมาให้อวดไม่ไหว เข้าใจไหม ติดหนี้ติดสินเขาพะรุงพะรัง มีน้อยเมื่อไร ลูกของแต่ละคน ๆ มาเรียนหนังสือ พ่อแม่เป็นเขียงรองรับติดหนี้ติดสินเขามากมาย ทางลูกมันไปโก้เก๋อวด ไอ้หนุ่มอีสาวอยู่นั่นนะ อยากมีหน้ามีตา ไม่ได้ดูพ่อแม่เป็นบ้อยอยู่กลางบ้านกลางเรือน หาเงินมาให้ใช้น้อยเมื่อไร

ติดหนี้ติดสินเขามากขนาดไหน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ติดตัวนักเรียนทั้งหญิงทั้งชายนี้เอา
มาจากไหน ถ้าไม่เอามาจากพ่อจากแม่เงินทอง มันมีปัญหาไปหามาจากไหน เด็กขนาดนี้
ไม่มี มีตั้งแต่จะกินดับกินปอดพ่อแม่ เลี้ยงมาเต็มที่แล้วจะเป็นจะตายก็อยู่ในท้อง ครั้นตก
คลอดออกมาก็เลี้ยงจนแทบเป็นแทบตาย พอโตขึ้นมาขนาดนี้หาเรื่องนี้มาเลี้ยง แล้วกินดับ
กินปอด กินอะไรไม่มีเหลือ พ่อแม่ของลูกแต่ละคน ๆ ตายไปมีแต่ร่างกระดูก ไม่มีเนื้อ
หนังติดตัว คือสมบัติเงินทองไม่ค่อยมีติดตัว มีแต่ความจน ลูกยิ่งเรียนมากเรียนสูงเท่าไร
การจับจ่ายยิ่งกระเถิบขึ้นไปจนไม่มีอะไรเหลือ ขอให้ลูกทุกคนได้เห็นใจพ่อแม่

นี่ละพ่อแม่ซึ่งพระพุทธรูปเจ้ารับสั่งเอง พ่อแม่กับพระอรหันต์เป็นอันเดียวกัน
ระหว่างลูกกับพ่อแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกนั้นแล อย่าไปแต่ไปต้อง ดูคำว่า
กล่าวถกเถียง ทะเลาะเบาะแว้งกับพ่อกับแม่ ท่านเลี้ยงมาก็แทบเป็นแทบตาย ครั้นโต
ขึ้นมาแล้ววัยวะของเราทุกสัดทุกส่วนกลายเป็นข้าศึกไปรบพ่อแม่ มันใช้ไม่ได้นะ
ให้พากันรู้จักคุณจักบุญของพ่อของแม่นะ ใครดูถูกเหยียดหยามพ่อแม่แล้วคนนั้นนะ
เป็นใหญ่ขึ้นมาที กรรมอันนั้นจะติดตามนะ ไปที่ไหนถูกคนดูถูกเหยียดหยามเรื่อย ๆ
แหละ ถ้าคนใดมีความเทิดทูนพ่อแม่ รู้จักบุญจักคุณ คนนั้นไปไหนมีคนเทิดทูน มีคน
เคารพนับถือ จำไว้นะลูกหลานนะทุกคน วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ เหนื่อยแล้วพอ เรื่อง
อะไร ๆ ก็ไม่ได้พูดมาก ทองคำก็ได้ชั๊บ ๆ ทุกวัน เมื่อวานนี้ก็ได้อีก ๓ บาท ได้ทุกวัน ๆ

โยม วันนี้คณะประธานศาลฎีกาจะมากลางหลวงตา ประมาณบ่าย ๔ โมงครึ่ง
หลวงตา ฟัง ฟังหรือยังนะ คณะประธานศาลฎีกา ประธานศาลอุทธรณ์และอธิบดี
ประมาณ ๒๐ คนจะมาขอกราบเวลา ๑๖.๓๐ น.ในวันนี้ เขาจะมาที่นี่ เหตุผลกลไกอะไรเขา
ถึงมา ตั้งแต่ประธานศาลฎีกามาที่นี่ เขามีเหตุผลกลไกเต็มหัวใจเขา เขาถึงมาใช้ไหม เขา
ไม่ได้มาสู่มสู่มห้า คำว่าประธานศาลฎีกาเครื่องตัดสินโลกให้อยู่ด้วยความสงบเย็นใจ ให้
ความเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย พวกศาลนี้เป็นพวกที่ตายใจของประชาชน แล้วมานี้จะมาสู่มสู่ม
สู่มห้าได้หรือ ไม่สู่ม เป็นแต่เพียงว่าเรามันนักเรียน ป.๓ ไม่ทราบจะต้อนรับกันได้แค่ไหน
บ้างเท่านั้นเองแหละ เข้าใจหรือ เอละยุติพอ

โยม มีปัญหา ๑ ข้อครับอินเตอร์เน็ต

หลวงตา เอ้า ว่ามา

โยม กราบเท้าพ่อแม่ครูบาอาจารย์ผมเป็นเด็กอยู่จังหวัดพังงา มีสำนักปฏิบัติสหาย
พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงปู่มั่นเยะพอควร ได้รับแนวปฏิบัติทางด้านจิตมามาก แต่ตอนนี้
มาเรียนต่อที่กรุงเทพไม่ค่อยจะมีสำนักให้เข้าไปถาม เวลามีข้อติดขัดก็เลยถือโอกาสกราบ

พ่อแม่ครูบาอาจารย์ตอบปัญหาให้ด้วย ผมภาวนาโดยการนั่งดูจิต ดูตัวจิตไม่ดูลมหายใจ ไม่กำหนดลมหายใจ ทำมาเป็นเวลา ๑ ปีแล้วแต่ก็ยังไม่จริงจั่งเท่าที่ควร ทำได้ดีที่สุดมันก็รวมลงอยู่ที่ ขณิกะ ชั่วโมงหนึ่ง รวมลงไปไม่นานสติมันก็หลุดตามไม่ทันก็ถอนออกมา เคยรวมอย่างนี้อยู่หลายครั้งเมื่อตอนที่อยู่จังหวัดพังงา ส่วนมากจะรวมเวลาที่อธิษฐานนั่งภาวนาตลอดรุ่ง แต่ตอนนี้อยู่กรุงเทพทำอะไรจิตมันก็ไม่ค่อยสงบ ไม่รวมลงเลย สติไม่ค่อยสมบูรณ์ ตามจิตได้ไม่เท่าไรก็หลุด ได้เดี่ยวเดียว ผมอยากได้อุบายการภาวนาจากพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่จะช่วยให้ภาวนาได้ดีขึ้น แล้วก็อยากได้อุบายวิธีพิจารณาร่างกายด้วย ผมศึกษาวิธีการตัดร่างกายเป็นท่อน ๆ ของท่านอาจารย์เจี๊ยะ จุนโท อยู่พักหนึ่ง เคยนำไปปฏิบัติแต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร อีกอย่างพอพิจารณาไปสักพักหนึ่งจิตก็จะชอบส่งออกนอกไม่ติดต่อกัน มันก็เลยไม่รวมลง ขอโอกาสถามพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ลงชื่อ นายกวิน ต้นทวีวงศ์

หลวงตา ที่ถูกก็คือต้องให้มีคำบริกรรมกำกับ เพียงคิดเพียงกำหนดเฉย ๆ ดังที่ถามมานั้นนั่นหลักลอย ไม่มีหลักยึด กำหนดเฉย ๆ สติพลัดไปได้ง่ายที่สุด ต้องให้มีหลักยึด เช่น ผู้เริ่มต้นภาวนาก็ให้ใช้คำบริกรรมเป็นหลักยึดของใจ ไม่งั้นใจจะเถลไถล ใจเมื่อมีหลักยึดด้วยสติบังคับบัญชาให้อยู่กับคำบริกรรมแล้ว จะต้องมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาไม่เป็นอื่นให้ทำอย่างนี้ การทำแบบตัวเองเหมือนอย่างว่าเรานั่งเรือไปนะ เรือสู้เราไม่ได้โดดลง เราว่ายน้ำไปไม่ได้ถึงไหนปลาฉลามเอาไปกินเสียบ นั่นคนเก่งกว่าเรือ ถ้าถือเรือเป็นหลักเกณฑ์ เป็นคู่ชีวิตจิตใจหรือประกันชีวิตแล้วเกาะเรือให้ติด ไปไหนไปด้วยเรือ อย่างนี้พันภัยถึงฝั่งได้ คนที่เก่งกว่าเรือมักเป็นอาหารของปลาฉลาม นี่คนเก่งกว่าพระพุทธเจ้ามักเป็นอาหารของปลาฉลามใหญ่คือกิเลสกลืนไม่พอกโลกอันนี้ เอาละ เข้าใจแล้วนะ ก็มีเท่านั้นให้ได้หลักยึดคือคำบริกรรม มีเท่านั้นนะ

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th